

Verlamde Maurice zwemt als een raket

Iedereen voorbij in meermanpak

◀ Het pak houdt de benen van Maurice drijvend en bij elkaar. FOTO CORNE BASTIAANSEN

VLAARDINGEN | Van fervent sporter tot een man die een halfjaar verlamd op een matrasje in de woonkamer lag. Maurice Wiegman (49) laat zich niet weerhouden door zijn spierziekte. Dankzij een zelfontworpen meermanpak zwemt hij nu iedereen voorbij. 'Ik heb mijn dromen kunnen behouden.'

RENSKE BAARS

Om 07.00 uur 's ochtends is Wiegman al in zwembad Groenoord in Schiedam te vinden. Hij is een hele bezienswaardigheid geworden, merkt hij. „Ik rol in mijn stoel langs het zwembad, maar lig even snel in het water. En dankzij veel training en mijn nieuwe neopreenpak ben ik ook razendsnel. Dat is wel bijzonder om te zien, vermoed ik.”

Wiegman lijdt sinds 10 jaar aan de ziekte van Strumpell, een spierziekte waardoor hij nooit meer zal lopen. „Het eerste halfjaar kreeg ik spasmeremmers, waardoor ik helemaal slap werd. Ik lag in de woonkamer op een matrasje en zag mijn vrouw en kinderen voorbijlopen, terwijl ik zelf helemaal niets meer kon. Verschrikkelijk. Ik was altijd heel sportief, maar dat was plots weg.”

Hij kon zich letterlijk en figuurlijk niet bij de situatie neerleggen. Tegen de wens van zijn arts in stopte hij met de medicijnen.

„Dan maar altijd pijn, dacht ik. Alles beter dan dit. Mijn arts vond het gekkenwerk, maar ik zei: 'over wiens lichaam hebben we het? Inderdaad, het mijne.'”

Daarna draaide het leven van Wiegman weer zo'n 180 graden. En helemaal op eigen kracht. „Ik keek naar mezelf in de rolstoel en zag dat ik vaak voorovergebogen zat. Ik voelde me gedeprimeerd. Toen ik bedacht dat dat eigenlijk een verkeerde houding was, veranderde er heel veel voor me. Ik ging rechtop zitten en, echt waar, ik voelde me direct anders. Alsof ik er weer mocht zijn.”

Carrière

Je zou kunnen zeggen dat de Vlaardinger zijn handicap heeft gebruikt om carrière te maken. Hij is inmiddels coach, ook voor niet-gehandicapten, en geeft zelf zwemles. Hij is veel in de sportschool te vinden om aan zijn lijf te werken. „De eerste keer dat ik daar binnenkwam, keken die bodybuilders wel vreemd op. Maar nu zien ze me zo 90 kilo omhoog trekken en dan gaan die wenkbrauwen de lucht in, hoor.”

De fysieke kracht levert hem niet alleen geestelijk

een oppepper. Het is eigenlijk ook reuze praktisch, vertelt Wiegman. „De wisselingen tussen de rolstoel en bed of we zijn veel gemakkelijker. En op vakantie in het buitenland kan ik mezelf redden en hoef ik geen scootmobiel te gebruiken.”

Meermanpak

Zwemmen benadert hij op dezelfde pragmatische manier. „De eerste keer dat ik bij de dames van het zwembad kwam, zeiden ze dat ik het water niet in kon, omdat er geen begeleiding was. Toevallig kwam net mijn oude badjuf aanlopen die zei dat ze me wilde helpen.”

Hij zwom een tijdlang met leskurkjes om zijn benen. Verre van ideaal, maar hij bleef drijven en kon zo zijn bovenlichaam trainen. „Maar echt prettig is het niet. Het geeft veel weerstand en ik was ook altijd bang dat ze er zouden afglijden.

Als dat gebeurt, zink ik meteen.”

Toen hij samen met zijn dochter naar de Disneyfilm *De Kleine Zeemeermin* keek, ging er een lampje bij hem branden. „Zo'n staart als Ariël heeft, leek me een geweldige oplossing. Het liefst van stevig materiaal, zoals duikers gebruiken.” Het kostte hem talloze telefoontjes, maar toen kreeg hij eindelijk een reparateur van duikpakken aan de lijn. „Zij zag het wel zitten om speciaal voor mij een neopreenpak te maken. Ze wilde meteen

langskomen.” En nu scheert hij in zijn meermanpak met maar liefst 3,5 kilometer per uur door het water. Als een raket, grapt de Vlaardinger. Het materiaal houdt zijn benen stevig bij elkaar en ze blijven drijven. „Ik maak echt snelheid. De vooruitgang is fantastisch.” Hij heeft ook het idee opgevat om in september aan een triatlon mee te doen. Daarmee wil hij de aandacht vestigen op zijn manier van sporten. „Het liefste zou ik zien dat de Paralympics geïntegreerd worden in de Olympische Spelen en niet, zoals nu gebeurt, erna plaatsvinden. De ene dag zijn er Olympische sporters en de dag erna Paralympiërs. Want iedereen wil hetzelfde: de beste prestatie neerzetten. Dat de ene atleet een handicap heeft en de andere niet, maakt dan niet uit.”

Ik kon niets meer. Verschrikkelijk. Ik was altijd heel sportief, maar dat was plots weg